

Ο ΥΜΗΤΤΟΣ Κ' Η ΧΑΡΗ ΣΟΥ...

‘Ο ‘Υμηττός κ’ ἡ χάρη σου εἶναι ἀπ’ τὴν ἴδια γέννα·
ὅταν σκορπάει μενεξεδὶς στὰ πλάγια του ὁ χυμός,
μοιάζει στὸ αἰφνίδιο ξρύθημα ποὺ διαπερνάει κ’ Ἐσένα,
καθὼς στερνὸ ἀπ’ τὸ πέλαγο τὸν ραίνει τ’ αὐλο φῶς.

Ταιριάζει ἡ περηφάνια του μπρὸς στὴν πεσμένη πόλη,
ποὺ μυρμηκιάζει γύρω του καὶ μύριους πόνους κλαίει,
στὸ ἀνέλεο βλέμμα σου βαρὺ πρὸς τὴν ψυχὴ μου, ποὺ ὅλη
στὰ πόδια σου ἀνταριάζεται καὶ σὰ θυμιάμα καίει.

Τοῦ μοιάξεις, ὡς στὸν ἄνεμο γυμνὸς ἔχει πλαγιάσει,
τί, μεσ’ στὶς σκιές, σῶμα ἀπὸ φῶς καὶ πνεῦμα εἶσαι κ’ Ἐσύ.
Δὲν ξεχωρίζει ὁ πόθος μου τὸ εἶναι σου ἀπ’ τὴν πλάση
καὶ γίνεσαι ἓνα μέσα μου μὲ τὴν αἰώνια γῆ.

Η. ΔΕΛΦΟΣ

